

You

SOFA

ดพัด

afterday ฌ็อน
Minoru Joeling ภาพ

I

ขอฝึก I sofa you

afterday เียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2483-6

ภาพปก Minoru Joeling

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชซิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บูค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงดนม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

Ep 0

Prologue

มนุษย์เราจะรู้เพศตัวเองได้ตั้งแต่ตอนไหน
ทางการแพทย์บอกเอาไว้ว่าสามภครอัลตราซาวนด์ดูได้ตั้งแต่ตอนอยู่ในท้องแม่ ที่ช่วงอายุครรภ์ประมาณ 12-20 สัปดาห์ แต่จะพูดไปในทางนั้นก็จะดูเนิร์ดเกินไปหน่อย

ผมคิดว่านั่นอาจเป็นคนละความหมายกับสิ่งที่สงสัย เพราะผมกำลังพูดถึงเพศสภาพ

ไม่ใช่ Sex แต่คือ Gender

ซึ่งว่ากันตามจริงแต่ละคนก็คงมีช่วงเวลาที่ค้นพบตัวเองช้าเร็วแตกต่างกันไป บางคนรู้ตั้งแต่จำความได้ บางคนเพิ่งถึงบางอ้อก็ตอนที่เปลี่ยนค่านำหน้าไปแล้วหลายปี ส่วนตัวผมเองมามั่นใจใจเอาก็ตอนพ้นวันเกิดปีที่สิบเจ็ดไปแล้ว

จะว่าช้าก็ช้า จะว่าเร็วก็เร็ว

แล้วมันก็ใช้ว่าจะเปิดเผยกันได้ง่ายๆ เสียที่ไหน ถึงจะบอกว่าคุณนี่แล้วอะไรๆ ก็เปิดกว้าง ดูต่างประเทศซิเขาไปถึงไหนๆ กันแล้ว สุดท้ายพอคิดจะบอกพ่อกับแม่ปากมันก็สั่นขึ้นมา อันที่จริงยังไม่ต้องข้ามขึ้นไปถึงลาสต์บอสหรอก แค่บอกเพื่อนสักคนนี่นอนยกเท้าก่ายหน้าผากคิดไปคิดมาอยู่เป็นเดือน

แต่ถึงอย่างนั้นหากจะพูดว่ามั่นใจก็คงไม่เต็มปากเท่าไร

จะบอกว่าตัวเองเป็นเกย์ก็ดูซัดๆ เพราะอาทิตย์ที่แล้วยังหันคอแทบหัก ตอนเห็นน้องซีนักศึกษาฝึกงานสาวสวยแผนกช่างๆ เดินผ่านอยู่เลย ใจ่ความ

สนใจที่มีต่อเพศตรงข้ามมันก็ยังไม่ได้หายไปสักนิด ปากอื่ๆ ออกใหญ่ๆ ขาสวยๆ นั้นน่าจะเรียกความสนใจจากผมได้โข แต่ได้มองก็เหมือนจะมีแรงทำงานได้อีกเป็นต้น

เพราะแบบนี้ผมถึงคิดว่าตัวเองไม่ได้ชอบใครที่เพศหรือก

ไม่ใช่ว่าชอบผู้ชาย

จำกัดความอะไรให้เพศสภาพตัวเองไม่ได้เลย

ผมก็แค่ชอบเขา

แค่ชอบเขาเท่านั้นเอง

.
.

.

ขนาดตัวผมเองยังกินเวลาไปสืบเจ็ดปีกว่า

แล้วคนตรงนั้นล่ะ... ต้องใช้เวลาเท่าไรถึงจะรู้

ซึ่งที่ว่ารู้นะไม่ใช่แค่อีกฝ่าย แต่หมายถึงผมด้วย

จะสมหวังหรือกินแห้ว ก็คงต้องรอให้เด็กมันโตจนรู้ตัวเสียก่อน...

ใช่ไหมล่ะ

Ep 1

๑๑
เคยสนิท

ชายหนุ่มคิดว่ากระเป๋าแล็ปท็อปสีดำปักตัวอักษรเป็นชื่อเล่นตัวเองที่เพิ่ง
ซื้อมาจากห้างใกล้ออฟฟิศเมื่อไม่กี่วันก่อนสอดไว้ใต้แขน พลังหยิบแก้วกาแฟ
มาดื่มอีกใหญ่ ให้เวลาเพียงเสี้ยววินาทีในการสลัดมือไปหยิบปากกามาเขียนใส่
กระดาษโน้ตที่วางอยู่ตรงโต๊ะอาหาร

'วันนี้กลับดึกโคตรๆ ไม่ต้อง'

เขียนได้แค่นั้นก็ต้องชะงักเมื่อเห็นกระดาษที่วางอยู่ข้างๆ เข้าก่อน

*'รู้ว่าคุณกำลังเขียนโน้ตอยู่ หรืออาจจะเขียนเสร็จแล้วก็ไม่รู้นะ
แต่จะบอกว่าที่หลังหัดเช็กโทรศัพท์หน่อย ถ้ายังมาเขียนโน้ตได้แบบนี้
แสดงว่ายังไม่ได้รับสายแม่'*

คุณนายกำลังโทรหาอยู่แน่ๆ

ปล. รับซะ

น้ำ'

วายุเลิกคิดเมื่ออ่านข้อความยาวๆ จบ ตบกระเป๋ากางเกงหาโทรศัพท์
มือถือ ก่อนจะถอนหายใจเมื่อพบว่าลิ้มไว้ตรงที่ซาร์จแบตฯ อีกแล้ว ก้าวเท้ายาวๆ

เข้าไปในห้องนอนดึงสายสีขาวออกจากก้นมือถือ เห็นจำนวนมิสคอลลี แล้วเสียวสันหลังวาบ หลุดสะดุ้งตอนโทรศัพท์เครื่องบางสีดำสั้นครี๊ด

"ครับแม่"

[อยู่ไหนคะลม]

"กำลังจะออกจากบ้านแล้วครับแม่ นี่ลมเพิ่งรู้ว่าน้ำออกจากบ้านไปแล้ว ไหวงวันนี้มันออกเข้าจืด"

[เรียกว่ามันอีกแล้วนะคะ] ปลายสายตำหนิ [แล้วไม่ต้องมาบ่น เปลี่ยนเรื่อง แม่บอกแล้วว่าให้รับโทรศัพท์บ้าง โทรไปก็สายเห็นหรือเปล่าคะ]

"ลมลืมไว้หัวเตียง โทษครับแม่ ว่าแต่แม่มีอะไรเปล่า"

[แม่จะบอกว่าวันนี้ไปรับน้องข้าวที่โรงเรียนด้วยนะคะ]

"ทำไมให้ลมไปรับอะ ลมไม่ได้กลับบ้านใหญ่ะวันนี้"

[แม่ก็ไม่ได้ให้ลมกลับบ้านใหญ่คะ]

"แล้วให้ลมไปส่งน้องก่อนหรือ คือวันนี้ลมงานเยอะมากกกก" ลากเสียงยาว เป็นการย้ำความเยอะของงาน "ให้น้ำไปได้ปะแม่"

[แม่ถามน้ำแล้วคะ วันนี้ น้ำมีเคสพิเศษตอนเย็น]

"ลมก็งานเยอะเป็นพิเศษเหมือนกัน"

[นอกจากลมก็ไม่มีใครสะดวกแล้ว]

"ปกติก็ตัวเองได้อะ ทำไม่อยู่ๆ วันนี้ต้องไปรับ" วายูถามกลับ เดินเร็วๆ ไปหน้าบ้าน หยิบรองเท้าผ้าใบคู่ประจำจากชั้นวางโยนลงพื้น สอดเท้าลงไป ลวกๆ เคาะปลายเท้าให้สั้นเข้าที่ ใช้ไหล่หนีบโทรศัพท์ไว้แนบหู มือก็ร่วนวาย อยู่กับการถือกระเป๋า

[แม่จะให้น้องไปอยู่กับพวกเราที่บ้านเล็กคะ]

"อ่า..." ชายหนุ่มครางเสียง สมารถใจจดจ่ออยู่กับบุญแจ พอถือกระเป๋าเสร็จ ก็ชะงัก "ว่าไงนะครับ?" ตกใจแทบไม่ทัน

[ไม่ต้องตกใจเยอะคะ แม่ไม่มีเวลาอธิบาย ไปถามรายละเอียดกับน้ำ เองเอง]

"เฮ้ยแม่ ไม่ได้ดิ จะให้น้องมาอยู่กับลมได้ยังไง"

[แล้วทำไมจะอยู่ไม่ได้ล่ะคะไม่รู้แหละ วันนี้สี่โมงลงไปรับน้องที่โรงเรียนด้วย ที่เหลือไปถามน้ำเอาเอง แม่จะขึ้นเครื่องแล้ว ห้ามลืมเด็ดขาดนะคะ] คนเป็นแม่ย้ำคำเสียงเข้ม ก่อนจะกดวางสายไปโดยไม่เปิดโอกาสให้ลูกชายได้โต้แย้ง

วายุอ้าปากค้าง ดิ่งโทรศัพท์ออกมาดูให้แน่ใจว่าอีกคนวางสายไปแล้ว สบถเบาๆ ก่อนจะคืนเอกุญแจรถออกจากกระเป๋า

เริ่มต้นตอนเช้าด้วยความุ่นวายแบบนี้ ทั้งวันคงบันเทิงน่าดูล่ะ

"สวัสดิ์ครับพี่ดี" วายุยกมือไหว้หัวหน้าทีม เมื่อเปิดประตูเข้าไปส่วนของแผนกตัวเอง

ชายวัยกลางคนที่ดูอ่อนกว่าอายุจริงหันมายิ้มให้ "ว่าไง เมื่อคืนกลับกี่โมง"

"เที่ยงคืนครับพี่" วายุหัวเราะ "ส่งไลน์อลไปรอบสุดท้าย เตียวรททางอื่นที่เรียมาสรุปอีกที"

"แล้วงานโรงแรมที่หิวห็นถึงไหนแล้ว"

"ยังดราฟต์แรกอยู่เลยครับ เตียวปายๆ ผมให้พี่ดู"

"ทันหรือ เย็นๆ หน่อยก็ได้"

"วันนี้ผมต้องขอกลับเร็วหน่อยอะครับ พอดีมีธุระด่วน"

"แล้วจะเข้ามาอีกไหม"

"คงไม่ได้เข้าแล้วครับ"

"ลองดูแล้วกัน" อีกฝ่ายว่า "ถ้าไม่ทันก็ส่งให้พี่ดูทางเมลคืนนี้ก็ได้"

"โอเคครับพี่"

ศิลายิ้มรับ หันไปสนใจหน้าจอคอมพิวเตอร์ต่อ ในขณะที่เดียวกัน เด็กจบใหม่ก็เดินไปนั่งโต๊ะตัวเอง พลังยกมือไหว้ทักทายพี่ๆ ในแผนกไปด้วย

ดินน้ำลม (3)

10:32

Wayu-L

น้ำ
มาคุยกันดิ

10:36

@Tara-N

Tara-N

อะไร
ไม่ทำงาน?

Wayu-L

ทำ
เล่นไลน์ในคอมฯ
แต่ไม่ใช่เรื่องที่จะคุย

Tara-N

เหมือนจะรู้เลยว่าเรื่องอะไร

Wayu-L

โหงข้าวจะมาอยู่บ้านเล็ก
โหงลมต้องไปรับ
?????

Tara-N

ใจเย็นๆ
ต้องรู้เดี๋ยวนี้เลยไง
น้ำทำงานเนอะ
ไม่ได้เล่นคอมฯ ทั้งวันเหมือนลมปะ

Wayu-L
 ตบปาก
 งานลมทำคอมฯ
 ไม่ได้เส้น

Patapee-D

น้องข้าจะมาอยู่บ้านเล็กหรือ
 คิดถึงแฮะ
 ไม่ได้เจอนานแล้ว

Tara-N

ดินก็กลับมาบ้านดิ
 ตั้งแต่เมียท้องนี้ไม่กลับมาเลยนะ
 น้องนุ่นไม่ต้องคิดถึงกันละ

Patapee-D

ทำมาเป็นบ่น วันก่อนเพิ่งเจอกัน
 ให้ดินอยู่กับเมียบ้างเหอะ
 แต่ทำงานก็กินเวลาไปทั้งวัน

Tara-N

สาขาใหญ่ก็งานเยอะหน่อยนะ
 ฮู้ๆ นะคุณปฐพี

Patapee-D

น้ำลองย้ายไหมละ
 หรือจะไปทำที่ชลกับพ่อแมก็ได้นะ

Tara-N

ตรงนี้ดีแล้วครับ
 น้ำเป็นเด็กเมือง
 รักอากาศเป็นพิษ

Wayu-L

ก็คือข้ามลมไปเลย

ขอบคุณ

Patapee-D

อ้าว เด็กกราฟิกมาอยู่ในแชตนี้ได้ไง
บ้านนี้เขาตระกูลหมอฟันกันหมดปะ
ซีว

Wayu-L

คือจริงๆ ทيوبิกของลมไม่มีดินตั้งแต่แรกปะ
ใครเชิญมาถามก่อน
@Tara-N ตอบลมดี

Tara-N

เขอน้ำไว้ค่อยค่อย น้ำไม่ได้วางนะ
เขาเป็นว่าน้องซีวจะย้ายมาอยู่ด้วย
สีโมงไปรับน้องที่โรงเรียนน้องยังมาบ้านเล็กไม่เป็น
ตามนี้
แยก

Patapee-D

ไม่ใช่หมอฟันก็เห็นน้อยน้อยนะ

Wayu-L

อืหยังวะะะะ

"เป็นไรไอ้ลม หน้ายุ่งฉิบหาย"

เสียงของเพื่อนสนิทตัวแสบที่ตามมาสมัครงานที่เดียวกันเรียก
ความสนใจจากคนที่กำลังขมวดคิ้วให้คอมพิวเตอร์หันมอง "สายนะมึง"

ไบรท์โคลงศิริระ ทูตตัวลงนั่งที่โต๊ะทำงานข้างๆ "รถติดจ้า"

"ได้ข่าวมึงนั่งรถไฟฟ้า"

"เออน่า ทำเป็นลืมนั่งมึงอะ"

"รูตบัตรไม่ทันก็โดนหักตั้งคัลละวะ" วายูยิ้มมุมปาก "ระวังสิ้นเดือนเงินเดือนมึงกลายเป็นเงินทอน"

"แค่นี้กูยังจนไม่พอหรอ"

"ก็คิดงั้นนะ มาสายเหมือนเงินเหลือ"

"ไม่เป็นไรโอทีกูเพียบ" คนตาดียักไหล่ "คืนนี้ก็ยาวไปครับ"

"กูไม่ยาวด้วยนะ ต้องไปรับข้าว"

"รับน้องข้าว?" ไบรท์เลิกคิ้ว "รับไมวะ"

"ไม่รู้ แม่กูบอกจะให้มาอยู่กับกูแล้วก็น้ำ ยังไม่บอกเหตุผล"

"มาอยู่บ้านเดียวกับมึงอะนะ"

"เออ" วายูตอบกลับ ขณะเดียวกันมือก็คลิกเมาส์ทำงานไม่หยุด

"อยู่บ้านใหญ่มาตั้งนาน ไม่เพิ่งมาย้ายวะ ม.หก แล้วด้วยปะ"

"อืม ปีสุดท้ายแล้ว"

"จะว่าไปไม่ได้เจอนานแล้ววะ ตั้งแต่ตอนไหนวะ" อีกฝ่ายเคาะนิ้วกับโต๊ะ
ระหว่งนี้

"ปิดเทอมที่แล้ว"

"เออตอนไปเที่ยวบ้านมึง นานส์ดๆ"

"อย่าว่าแต่มึงเลย กูก็ไม่ได้เจอหรอก"

"ก็มึงไม่กลับบ้านไหนเลยนี่หว่า"

"ไกลชิบหายเหอะ บ้านเล็กซ์บรคครึ่งชั่วโมงก็ถึงออฟฟิศละ" ถ้าจะต้อง
กลับบ้านใหญ่บ่อยๆ แล้วแม่จะซื้อบ้านนี้ให้เขากับน้ำเพื่อจะได้เดินทางง่ายขึ้น
ทำไม "ชีวิตกูสบายขึ้นเยอะ"

"แล้วน้องมันไม่เหงาแยะหรอวะ เมื่อก่อนพวกมึงสนิทกันจะตาย"

คำถามนั้นคนฟังไม่ได้ตอบ ทำแค่แค้นยิ้ม แล้วลากสายตาไปมาอยู่ที่
หน้าจอบคอมพิวเตอร์

๙.๑.๑

ชายหนุ่มขับรถมาจอดรออยู่ที่ริมกำแพงบริเวณประตูด้านข้างของโรงเรียน เขาเหลือบตามองนาฬิกาก่อนจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาพิมพ์ข้อความส่งหาคนที่มารอ บอกให้รู้ไว้ว่ามาถึงแล้ว นั่งไปสักพักก็เริ่มเห็นนักเรียนมัธยมทยอยเดินออกมาจากประตูเหล็กที่เพิ่งเลื่อนเปิดออกกว้าง

ไม่นานจากนั้นคนคุ้นตาก็เดินพ้นหลังกำแพงออกมา เจ้าตัวหันมองรถหรือตามองจนแน่ใจแล้วถึงได้วิ่งมาเปิดประตู

"..." เด็กหนุ่มยกมือไหว้เขา ไม่ได้พูดอะไร

วายุเหลือบตามอง "หิวเปล่า"

"ไม่หิว"

"แล้วจะหิวตอนไหน"

"เพิ่งสี่โมง ปกติกินข้าวเย็นตอนห้าโมงครึ่ง"

"จะแวะห้างปะ กว่าจะขับไปก็คงถึงเวลาพอดี ตอนนี้รถติด"

"ยังไงก็ได้"

"ครับด้วย" วายุเอ่ยปาก และสังเกตเห็นว่าตัวคนข้างๆ กระตุก

"ยังไงก็ได้ครับ" เสียงกระแทกเสียด้วย

"งั้นก็แวะ" สรุปแล้วก็เคลื่อนรถออก

คนขับเอื้อมมือไปเปิดวิทยุเพื่อทำลายความเงียบบนห้องโดยสารเสียงเพลงทำให้บรรยากาศดูดีขึ้น เพราะคนข้างๆ เล่นเงียบเป็นเป้าสาก ราวกับไม่ได้เอ่ยปากกลับมาจากโรงเรียนด้วย

ทั้งที่เมื่อก่อนพูดเก่งขนาดนั้นแท้ๆ

แต่มันก็นานแล้วนะ... ใช่วัณเวลาที่พวกเขาสนิทกันมากๆ นะ

ข้าวเดินตามคนที่เพิ่งกดล็อกรถเข้าไปในตัวห้าง เขาแอบเหลือบมองผมสีแดงอมชมพูหม่นๆ ของอีกฝ่าย ไม่รู้ยิ้มตั้งแต่ตอนไหน ล้ำสุดที่เจอกันยังสีน้ำตาลทองอยู่เลย เปลี่ยนสีผมบ่อยจนกลัวว่าหัวจะล้านสักวันนี่

ซึ่งเขาคิดว่าเราคงไม่ได้เจอกันนานมากจริงๆ เพราะล่าสุดที่จำได้ก็คือว่า
อีกฝ่ายตัวใหญ่มากแล้ว วันนั้นก็ลับดูสูงกว่าที่เคยรู้สึกอีก เคยคิดว่าจะตามทัน
เร็วๆ นี่ก็พบว่าคงต้องผิดหวังเสียแล้ว ไร้อะไรห่างของความสูงนี้มันเยอะ
จนต้องถอดใจ

ความสูงก็สู้ไม่ได้

ความหนักก็อย่าหวัง

"กินอะไร"

"ไม่รู้"

"ไม่มีอะไรที่อยากกินเหลือของโปรดอะ" ไก่ทอด บั๊งบ่าง สเต็ก ซูชิ อะไร
ที่เคยๆ ชอบนั่นนะ

"ว้ายอยากกินไรก็กินดิ"

วายุแอบอมยิ้มเมื่อได้ยินชื่อที่ถูกเรียก ไม่ได้ยินนานแล้วนะ "ก็ถามนี่ไง
ว่าข้าอยากกินไร" แต่จะไปได้ยินได้ยังไงในเมื่อไม่เจอกันเลย
ก็คนที่เรียกเขาด้วยพยางค์แรกของชื่อจริงมีแค่อีกฝ่ายนี่นา...

"กินไรก็ได้"

"จันซึซึเล่อร์ กินสลัด"

"..."

วายุยกมุมปากขึ้นเมื่อเห็นหน้าๆ ของเด็กมัน "เจีบคือตกลงนะ"

"ใครบอกว่าเจีบคือตกลง" ขำขมวดคิ้ว "เจีบคือไม่ตอบรับ ไม่ตอบรับ
คือไม่ตกลง"

"ไม่ตกลงก็พูดออกมา เจีบคือไม่แสดงความเห็น ไม่แสดงความเห็น
คือแล้วแต่อีกคน" คนโตกว่าตีดนิ้วที่หน้าผากอีกฝ่าย "จ๋า"

คนตัวเล็กกว่าหน้าบึ้ง กระพืดกระเพียดเล็กน้อยเมื่อถูกทำเหมือนตัวเอง
เป็นเด็ก "กินสเต็ก"

วายุหัวเราะ "ก็แค่นี้"

"เลือกได้ยัง" วายุเอ่ยปากถามเมื่อเห็นเจ้าเด็กตรงหน้าอมลมไม้ที่

แก้มซ้ายแก้มขวาสลับไปมาเหมือนใช้ความคิด เลือกเมนูอาหารยาก เหมือนเดิมไม่เปลี่ยน ไม่ว่าเมื่อไหร่สำหรับข้าวแล้วเรื่องกินเรื่องใหญ่เสมอ

"... คนเด็กกว่า मैंปาก เหลือบตาขึ้นมาสบ "วาเลือกได้ยัง"

เมื่อได้รับคำตอบเป็นคำถามวายุก็หัวเราะ "ไหนอยากกินไรบ้าง"

"อะไร ยังไม่ได้พูดอะไรเลย"

วายุส่ายหน้า ไม่ได้เพิ่งรู้จักกันวันนี้สักหน่อย "อยากกินอะไรบ้าง"

"..." ฝ่ายเด็กที่จุนมุมเพราะถูกยั่วคำถามเสียดริมฝีปากก่อนจะเอ่ยตอบ

"ก็... ปลายทางก็น่ากิน หมูซีสก็น่ากิน"

"สั่งหมูซีสไป เดี่ยวสั่งปลายทางเอง"

"อ้าว วาอยากกินปลายทางเหร"

"อืม เอามาแบ่งคนละครึ่งแล้วกัน"

"ใช่เหร ไม่ต้องตามใจนะ"

"ไม่ได้ตามใจ อยากกิน" วายุพูดพลางยกมือเรียกพนักงานเพื่อสั่งอาหาร

ข้าวเคาะนิ้วลงกับโต๊ะ ก่อนจะเลิกคิ้วเมื่ออีกฝ่ายสั่งซีสทอดอีกอย่าง

หลังจากพนักงานสาวรับเมนูไปคนสั่งก็หันมาสบตา "มองอะไร ก็อยากกิน

ไม่ใช่ไง"

"ไม่ได้บอกสักหน่อย"

"เห็นมองอยู่"

"...แค่มองเหอะ"

"อย่าแหยงกินนะ"

"วาสั่งมาแล้ว กินก็ได้"

วายุหัวเราะ ยิ่งโตปากยิ่งแข็ง เมื่อก่อนล่ะออกจะน่ารัก "ข้าว"

เจ้าของที่อึ้งงายหน้าขึ้น "ว่า"

"ทำไมย้ายมาอยู่กับพี่"

"อ้าว บ้ารู้ไม่ได้บอกเหร"

"ยังไม่มีใครบอก"

"ก็สาขาใหม่ที่ภูเก็ตกำลังยุ่งๆ ช่วงนี้บ้ารู้กับลุงทิพย์เลยไปนอนที่นู่น"

"อยู่ยาว?" วาญถามกลับ นี่พ่อแม่ใครกันแน่ ทำไมเขาไม่รู้อะไรเลยวะ
แต่ไม่ได้เป็นหมอฟันนี่กลายเป็นคนนอกขนาดนี้เลยหรอ น้ำตาคลอแล้ว

"เป็นเดือนๆ อะครับ" คนตัวเล็กว่า ตามองตามจานอาหารที่พนักงาน
วางลงตรงหน้า "ป้ารู้ไม่อยากให้อยู่คนเดียว เลยให้ย้ายมาอยู่ด้วย" ผงกหัว
ขอบคุณเมื่ออีกฝ่ายบีบซอสมะเขือเทศใส่จานให้ "แต่จริงๆ ก็บอกแล้วว่าอยู่ได้
ปกติก็อยู่คนเดียว"

"..."

"วามองไร" จ้องอะไรขนาดนั้น คนกำลังจะกินข้าว มันเกร็งนะไม่รู้หรอ
ใช้ว่าจะเจอกันบ่อยๆ ไม่ได้สนิทกันเหมือนตอนเด็กๆ แล้วปะ

"เหงาปะ"

"ไม่เหงา ไม่ใช่เด็กแล้วมาเหงาไร" ข้าวมวดตัว อีกฝ่ายนะชอบคิดว่าเขา
เป็นเด็กอยู่เรื่อยตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว ห่วงกันแต่สี่ห้าปีเองแท้ๆ

"โตแล้วเหงาไม่ได้?"

"ก็ไม่เหงา"

วาญพยักหน้า ยิ้มมุมปากแล้วเริ่มลงมือทานอาหารของตัวเอง
ถึงจะปากแข็งยังไงก็น่ารักอยู่ดี

Ep 2

บ้านเดียวกัน

วายุเดินนำคนมาใหม่ขึ้นไปชั้นสอง ตรงไปที่ห้องด้านในสุดติดกับห้องนอนของตัวเอง เปิดประตูออกแล้วหันมาเอ่ยปากกับเด็กที่ยืนอยู่ข้างๆ "ห้องข้าวห้องนี่นะ" เริ่มแรกเลยตั้งใจให้เป็นห้องนอนแขก แต่ตั้งแต่อยู่มากก็ไม่เคยได้ใช้สักที

ข้าวพุกหันรับ ก้าวเท้าเข้าไปในห้อง มองซ้ายมองขวาสำรวจ ห้องที่เขาจะต้องนอนมีขนาดไม่ใหญ่มาก ทาผนังสีฟ้าอ่อน ผ้าม่านสีกรมแดงควีนไซส์นอนได้สองคนแบบสบายๆ ตรงหน้าต่างมีโต๊ะไม้ยาวๆ วางชุดผนังตู้เสื้อผ้าตั้งติดกับประตูห้องน้ำในตัว ดูสะอาดสวยงามไม่ต่างจากบ้านใหญ่เลย

"โอเคไหม มีอะไรอยากได้เปล่า" วายุถาม "จริงๆ เมื่อเข้าพอรู้ก็โทรหาแม่บ้านให้เข้ามาทำความสะอาดเปลี่ยนผ้าปูที่นอนให้เลย พวกผ้าขนหนู สบู่ แรมพูยังไม่ค่อยได้เตรียมมาบ้างไหม"

"เอาของใช้ เสื้อผ้า กับผ้าเช็ดตัวมาครับ" ข้าวพุกหันหน้าสบตา "แต่ไม่ได้เอาสบู่กับแรมพูมา"

"ไม่เป็นไร ยังไงเดี๋ยวเอาของห้องพี่มาใช้ก่อนแล้วกันนะ ที่ซื้อตุ๊กตัวมันหมดพอดี ไว้ค่อยไปห้างซื้อของเข้าบ้านทีหลัง"

ข้าวพุกหันหน้า

"จะไปอาบน้ำห้องพี่เลยก็ได้"

"ผมอาบห้องตัวเองดีกว่า"

วายุพยักหน้า เหลือบมองอีกฝ่าย "งั้นเดี๋ยวไปเอามาให้"

"ยังไม่อาบอะครับ สักสองสามทุ่มค่อยอาบ"

"ก็เอาไปไว้ก่อน อาบเสร็จก็เอามาวางไว้หลังตู้เย็นข้างบันไดนั่นก็ได้
ยังงี้พี่ก็อาบช้ากว่าอยู่แล้ว"

"แล้วแต่เวลาเลย"

คนตัวสูงกว่ายิ้มรับ เดินเข้าไปหยิบเอาอุปกรณ์อาบน้ำที่อีกฝ่ายต้องใช้
ออกมายื่นให้ แล้วมองตามข้าวที่รับทุกอย่างไปหอบไว้ในแขนอย่างทุลักทุเล
เดินเข้าไปในห้องนอนใหม่ที่เพิ่งได้เป็นเจ้าของ ก่อนจะถอนหายใจยาว

ไม่คิดเลยว่าจะต้องมาอยู่ใกล้กันขนาดนี้อีก

ข้าวกลางวันขึ้นลงที่หน้าจอโทรทัศน์ที่ถอนหายใจเป็นรอบที่ร้อย อ่านเว็บไซต์
ไปหลายเรื่อง ดูยูทูปจบไปหลายคลิป เบื่อจนไม่รู้จะทำอะไรแล้ว แก๊งเพื่อน
ก็หายหัว ไม่มีใครว่างเล่นเกมด้วยสักคน จะฉายเดี่ยวก็เจอแต่ทีมกากๆ
แย่งกันฟาร์มจนหัวร้อนไปหมด

กดปิดโทรทัศน์แล้วโยนลงข้างกาย ไถลตัวนอนคว่ำไปกับโซฟา ชนหน้า
กับหมอนเหลือบตามองคนที่นั่งจ้องจอคอมพิวเตอร์อยู่ตรงโต๊ะมุมห้อง

วายุงานเยอะ

ข้าวรู้ชื้อนั้นดีมาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว ตั้งแต่สมัยที่อีกฝ่ายยังเรียนอยู่
มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ก่อนที่เจ้าตัวจะย้ายออกมาอยู่บ้านเล็กกลางเมืองกับพี่น้อง

เมื่อก่อนพวกเราเคยสนิทกันมาก เพราะบ้านอยู่ข้างกัน ซึ่งครอบครัวเขา
ก็มีกันแค่สองคนแม่ลูก เลยทำให้ได้ไปพึ่งพาบ้านข้างๆ อยู่บ่อยๆ

ข้าวเล่นกับสามพี่น้องดินน้ำลมมาตั้งแต่จำความได้ และคนที่ดูจะ
เข้ากันได้ดีที่สุดก็คือวายุนั่นแหละ อาจด้วยวายุเป็นลูกคนเล็กละมั้ง ถ้าจะบอกว่า
อีกฝ่ายช่วยเหลือเขามากก็ไม่เกินจริงไปเลย ทั้งบ่อนข้าวบ่อนน้ำ พาเข้านอน
สอนเตะบอล บันจี้กรยาน และว่ายน้ำ เป็นทุกอย่างให้แล้ว ทั้งเพื่อน ทั้งพี่
ทั้งครู เรียกได้ว่าเขานะติดวายุเหมือนลูกเจี๊ยบเดินตามแม่ไก่

แม้ว่าพอข้าวขึ้นชั้นประถมปลายบ้านวายุจะย้ายออกไปอยู่บ้านที่

ใหญ่กว่าย่านชานเมือง ตอนต้องแยกกันทำเอาซี๊ดไปเลย แต่ก็นั้นแหละห่างกันได้ไม่นาน สองปีหลังจากนั้นแม่เขาก็นัดพี่ไปเป็นแอร์ฯ ประจำอยู่ที่สายการบินของต่างประเทศ เลยพาเขามาฝากเลี้ยงกับบ้านสามพี่น้องกลายเป็นลูกคนเล็กของบ้านไปแทน

ไ้ตอนแรกก็ดีใจหรรอกทีจะไม่เหงา ได้เล่นด้วยกันทั้งวันทั้งคืน

แต่ก็ไมรู้ทำไม...

ยิ่งโตเท่าไรก็ยิ่งรู้สึกเหมือนอีกฝ่ายไกลออกไปเท่านั้น

ข้าวถอนหายใจ นึกถึงภาพอดีตที่วายุเคยอุ้ม เคยพาเข้านอนแล้วรู้สึกขนลุกประหลาด ไ้กันขนาดนี้แล้วยังมัวแต่คิดถึงความรักจำวัยใสสมัยเดินตามตุตเขาต้อยๆ อยู่อีก

เวลาผ่านคนก็เปลี่ยน อะไรๆ มันก็ไม่เหมือนเดิมแล้วละนะอะ

"ข้าว!"

เจ้าของชื่อสะดุ้ง กะพริบตาถี่ๆ ปรับไฟก็สลับมาที่ภาพตรงหน้า "ตกใจหมด"

"จ้องหน้าคนอื่นแล้วเหม่ออะไร" วายุกระตุกมุมปากขึ้น "เรียกก็ไม่ได้ยินหลับในหรอ"

"เปล่า" ข้าวตอบกลับ ขยับลุกขึ้นนั่งตรงแล้วคว้าโทรศัพท์ที่โยนทิ้งไว้ข้างๆ มากดแก้เงิน "เหม่อเฉยๆ"

"ไปอาบน้ำไป"

"เดี๋ยวก่อน"

"ไหนบอกอาบน้ำสองสามทุ่ม"

"ขี้เกียจอยู่"

"สกปรกมาทั้งวัน"

"ที่วายังไม่อาบน้ำเลย"

"ทำงานอยู่เดี๋ยวง่วงๆ ค่อยไปอาบน้ำ" วายุเอียงคอ "แต่เดี๋ยวมัธยมต้องอาบน้ำเตรียมเข้านอนแล้ว"

ข้าวพรวดมหายใจออกแรงๆ รอโตกว่านี้ก่อนเถอะ "ก็เพิ่งสองทุ่มเอง"

"ปกตินอนก็โงง"

เด็กหนุ่มขมวดคิ้ว เอาจริงๆ พอมาคูยถึงได้รู้ว่าห่างกันไปมากขนาดไหน อีกฝ่ายแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขา ต่างฝ่ายต่างไม่รู้อะไรเกี่ยวกับอีกคนเลย "ดี๊ๆ"

"กว้างไป"

"ดี๊ๆของวาก็โงงล่ะ"

"ตีสามตีสี่"

คนเด็กกว่าหันขยับไปสบตา "นอนดีทั้งวันทุกวันเลยเธอ"

"ก็ส่วนใหญ่"

"แล้วเมื่อก่อนทำเป็นมาบอกว่าอยากโตเร็วต้องนอนโงงๆ พักผ่อนเยอะๆ แล้วสุขภาพจะดีขึ้น"

"มันอยู่ที่ช่วงอายุเหอะ"

"จะบอกว่าเป็นผู้ใหญ่แล้วไม่ต้องแข็งแรงก็ได้เธอ"

วายุหัวเราะ "มันเลยช่วงต้องนอนให้ครบแปดชั่วโมงไปแล้ว"

"ผมก็เลยแล้ว"

"สิบเจ็ดนี่ยังดีมีเหล้าไม่ได้เลยด้วยซ้ำ" "ไม่รู้จะอยากรีบโตไปทำไม" "ไปอาบน้ำไป"

"คอแข็งมากอะบอกเลย"

วายุหยุดมือที่กำลังทำงาน เลิกคิ้วแล้วหันไปสบตากับน้องที่นอนกึ่งนั่งอยู่บนโซฟา อันที่จริงเขาก็พอรู้อยู่แล้วว่าข้าวเป็นวัยกำลังโต อยู่ในช่วงอยากรู้ อยากลอง ติดเพื่อน และเป็นอายุที่กำลังจะถึงทางแยก ต้องเลือกและตัดสินใจหลายอย่าง บางครั้งถูกต้อง บางครั้งผิดพลาด ไม่มีอะไรปกป้องเจ้าตัวได้นอกจากความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่ครอบครวัปลูกฝังมา

เขาไม่รู้ใช้อีกฝ่ายเป็นยังไง ระยะเวลาที่ห่างกันไปมันนานจนไม่อาจมั่นใจอะไรได้อีก

"ไปดื่มเหล้าที่ไหนมา"

คนเด็กกว่ากะพริบตาถี่ๆ ยึดหลังตรงเมื่อรู้สึกถึงแรงกดดันจากคำถาม

เผื่อหลุดปากอะไรที่ไม่ควรออกไปหรือเปล่าเนี่ย ปกติวาญุคุณขนาดนี้เลยเหรอ
จำไม่เห็นได้ "...ก็ไปเที่ยว ไปงานวันเกิดเพื่อน ฉลองสอบเสร็จ อะไรพวกนั้น"

"อายุเท่านี้ดื่มได้ด้วยเหรอ"

"บางร้านเขาก็หยวนๆ อะวะ"

"พอกับแม่พี่รู้หรือเปล่า"

"วจะฟ้องเหรอ"

"ถามว่ารู้หรือเปล่า"

"...ไม่รู้ครับ" ออยู่ ก็รู้สึกว่าจะต้องพูดเพราะขึ้นมาเสียอย่างนั้น

"แล้วดูแลตัวเองได้เหรอ กลับบ้านยังงี เมมาหรือไม่เม"

"ไม่ได้ดื่มจนเมาขนาดนั้นเปล่า...ปกติถ้าดื่มเยอะก็ขอคุณบ้านอน
บ้านเพื่อนอะ"

"เกรแบบนี้นานแล้ว?"

"ทำไม่ใช่คำว่าเกรเลยอะ" คนตัวเล็กกว่าขมวดคิ้ว มันก็เป็นเรื่องปกติปะ
เขาก็จะสืบแปดแล้ว อีกแค่ปีเดียวก็จะเป็นเด็กมหาวิทยาลัย ไม่ได้อายุน้อยๆ
แล้วสักหน่อย "แต่ดื่มเหล้าเอง ตอนวอายุเท่าผมไม่เคยดื่มหรือง"

"ก็เพิ่งเข้าใจความรู้สึกของที่บ้านนี้แหละว่ามันเป็นห่วงขนาดไหน" ก็หวัง
ว่าแม่ของข้าว พอกับแม่ของเขาและสิ่งที่ตัวเขาเองเคยสอนไว้จะสามารถ
สร้างความคิด ทศนคติที่ดีให้เจ้าตัวได้มากพอ

"..."

"ไปอาบน้ำไป ดึกแล้ว"

ข้าวเสีริมฝีปาก ออยู่ มาพูดอย่างนั้นได้ใจ ตกใจหมดเลย "แล้ววอะ?"

"เดี๋ยวงค่อยอาบน้ำ ประมาณเที่ยงคืนตีหนึ่ง"

คนถามเงยบไปก่อนจะพยักหน้ารับแล้วลุกจากโซฟา "ไม่ได้อยู่
บ้านเดียวกันมานาน คงมีอะไรให้เรียนรู้อีกเยอะ

ค่อยๆ ปรึไปแล้วกัน..."

หลังจากอาบน้ำเสร็จจากราก็กลับมาพอดี กับพี่ชายคนนี้ข้าวไม่เกร็ง

ถึงเมื่อก่อนจะไม่สนิทเท่าว่าๆ แต่พอย้ายเข้ามาอยู่บ้านใหญ่ตอนมัธยม ก็มีโอกาสดูคุยกันบ่อย ซ้ำพอลีกฝ่ายย้ายออกไปก็ยังกลับไปเยี่ยมแทบจะทุกอาทิตย์ ซื่อขนมซื่อของเล่นให้อยู่ไม่ขาด ให้คำปรึกษาก็หลายอย่างไปๆ มาๆ ก็กลับตาลปัตร จากที่เคยสนิทกับว่าๆที่สุด ก็กลายเป็นสนิทกับทั้งบ้านยกเว้นว่าๆคนเดียว

ยังเป็นอะไรที่เขาก็หาคำตอบไม่ได้มาถึงวันนี้ ซึ่งถ้าไม่งงก็จะงมงายๆ
"หวัดดีครับพี่น้ำ"

ลูกชายคนกลางของบ้านยิ้มกว้าง "เพิ่งอาบน้ำเสร็จหรอครับน้องข้าว"
ถามเมื่อเห็นผ้าผืนเล็กวางพาดศีรษะคลุมผมเปียๆ ของอีกฝ่าย

"ครับ พี่น้ำกลับดึกจัง"

"วันนี้งานยุ่งนิดนึงครับ มีประชุมต่อเลยยาว" เจ้าของผมหยักศกเอ่ยปากเสียงนุ่ม "น้องข้าวไปไปาผมให้แห้งสิ เดี่ยวไม่สบายนะ"

"ผมไม่ค่อยชอบเป่าผมอะครับเลยไม่มีได้ เดี่ยวเห็ดๆ หนอยก็แห้ง"

"จะดีหรอ" อารามยิ้ม "ยืมไดรฟ์ก็ได้นะ"

"ไม่เป็นไรครับ พี่น้ำไปพักผ่อนเถอะ ผมไม่กวน" สีหน้านี้เห็น่อยจนมองออกชัดเลย

"จั้นพี่ขอไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะครับ เหนียวตัวมากแล้วเนี่ย"

"ครับ... พี่น้ำครับ"

คนที่กำลังจะก้าวเท้าเข้าห้องชะงัก หันมองอีกครั้งเมื่อถูกเรียก "หืม"

"ว้ายยังไม่ขึ้นมาหรอครับ" ข้าวถาม เมื่อครู่ตอนเดินผ่านห้องนอนเจ้าตัวยังไม่เห็นแสงไฟลอดออกมาจากใต้ประตู ยื่นเท้าไปใกล้ก็ไม่มีรู้สึกถึงความเย็นของเครื่องปรับอากาศ ก็คิดว่าตัวเองลืามากแล้วน่าจะว่าจะอาบน้ำ

"นั่งอยู่หน้าคอมฯ ข้างล่างนั่นแหละครับ"

"ที่บอกว่านอนตีสามตีสี่นี่ทุกคืนจริงๆ หรอครับ"

"ส่วนใหญ่ล่ะนะ"

ข้าวพยักหน้า ไม่ได้พูดอะไรอีก คนโตกว่าเลยวางมือลงที่ป่าเล็กตบเบาๆ
"นอนเร็วๆ นะครับ อย่าไปเอาอย่างมัน" ทั้งทำยั้วไ้แค่นั้นแล้วอาราก็หาย

เข้าห้องนอนตัวเองไป

เด็กมัธยมปีสุดท้ายก็ตรึมฝิปากก้าวเท้าไปใกล้บันได เห็นแสงไฟชั้นล่าง
เปิดสว่างโร่แล้วก็ตัดสินใจเดินลงบันได

"ยังไม่นอนอีกเหรอ" เสียงทุ้มเอ่ยถามทันทีเมื่อเท้าของข้าวมัดสัมผัสกับ
พื้นชั้นล่าง

คนที่อุตสาห์เดินเบาๆ สูดชีวิตแล้วพอลมหายใจออกยาว ยังจะรู้ตัวอีก
"เพิ่งอาบน้ำเสร็จ"

"อาบอะไรเป็นชั่วโมงๆ" หายไปตั้งแต่สองทุ่ม จนนี่จะสี่ทุ่มแล้ว ใ้เขาก็
นึกว่าคงนอนกลิ้งอยู่บนเตียงสบายใจเจ็บไปแล้วเรียบร้อย

"ก็ไม่ได้ขึ้นไปอาบเลย" กตๆ มือถือนิคทนอยเวลาก็ผ่านไปเป็นชั่วโมง
แล้ว

"แล้วลงมาทำไมอีก ไปนอนได้แล้ว"

"...ลงมากินน้ำ"

"ข้างบนก็มีตู้เย็น"

"..." พอโดนย้อนเด็กหนุ่มก็บิดปากเงิบ กระพริบตาหลายครั้งพยายาม
คิดคำตอบใหม่

"หรือหิว?"

"ใช่ หิว" ซี่ไฟรงมาให้ขนาดนี้ กระจกก็รีบพุ่งสิ

วายุลุกจากเก้าอี้ เดินตามอีกฝ่ายเข้าไปในครัว "จะทำอะไรกิน"

"มีอะไรบ้างอะครับ"

"มาม่า"

คนตัวเล็กมองตามเจ้าของบ้านขยับไปเปิดลิ้นชักใกล้ที่วางจานแล้ว
หยิบเอามามาแพ็กใหญ่ชูไปมา "มีรสเย็นตาไฟต้มยำ"

ข้าวมวดคิ้ว "เกลียดเย็นตาไฟ"

"ทำไง มีรสเดียว"

"ไม่กินก็ได้" จริงๆ แล้วไม่ได้หิวอะไรด้วย

"ใช่เจิวใหม่ ทอดให้"

"ว่าจะทอดเหรอ"

"อืม กินได้เปล่าไม่รู้ละ ไม่ค่อยได้ทำ"

ข้าวเฝั่มปาก พักหน้ารับ ครั้งล่าสุดที่ได้กินไปเจิวฝีมือวายนานมากแล้วนะ จำได้ว่าไม่สุกด้วยเหอะ

"เอาข้าวในกล่องนี้ไปอุ่นหน่อย ไปกลางสองนาที่" วายส่งกล่องทัปเปอร์แวร์ให้อีกฝ่าย มีอีกข้างนึงก็ถือไข่ไว้สองฟอง "เดี๋ยวทอดไข่ให้"

"วาไม่กินเหรอ"

"ไม่อะ"

คนตัวเล็กกับกล่องข้าวมาถือ มองตามอีกฝ่ายขยับไปหยิบถ้วยมาตอกไข่ใส่"จริงๆ เขาก็ทอดเองได้ รสชาติก็ไม่ได้แย่ ถึงหน้าตาจะไม่สวยเหมือนคุณแม่บ้านทำก็เถอะ เพราะแบบนี้เลยไม่จำเป็นต้องรบกวนวายุก็ได้ แต่ไม่รู้ทำไมถึงอยากให้อีกฝ่ายทำให้มากกว่า...

ไปเจิวใส่ถ้วยวายุจะใส่แม็กก็และซอสหอยนางรมอย่างละนิดตีจุนขึ้นฟอง เทลงไปในกระทะร้อนๆ และค่อยๆ ยกขอบที่เริ่มสุกให้ตัวไข่ตรงกลางไหลออกมา ทำแบบนี้ซ้ำๆ จนสุกเกือบหมดแล้วค่อยพลิกกลับด้าน ซึ่งมาพลาดเขาก็ตรงขั้นตอนนี้แหละ เพราะทันทีที่ยกขึ้นไข่ขึ้นกลมใหญ่ก็ขาดออกจากกัน ต้องพยายามจัดหน้าตาให้ดูดีอย่างทุกๆ เล่ สุดท้ายเลยออกมาเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยสุ่มๆ กันอยู่ในจาน

"...โทษที่ไม่สวยเท่าไร"

คนหิวพลอมๆ จ้องไปเจิวสีเหลืองทองชิ้นเล็กที่กองรวมกันอยู่ข้างข้าวสวยร้อนๆ

ไม่สวยจริงนั่นแหละ

วายุมองอีกฝ่ายตักข้าวกับไปเจิวใส่ปาก รู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาเสียอย่างนั้นใส่ซอสเยอะไปหรือเปล่าไม่รู้ กลัวว่าจะเค็ม

"กินได้เปล่า"

ข้าวงงเขยหน้ามองคนทำ พยักหน้าเป็นคำตอบ

"เค็มปะะ"

"กำลังดีแล้ว"

"ค่อยยังชั่ว กัลว่าใส่เยอะไป กะไม่ค่อยถูก" จะชิมตอนยังไม่ทอดก็ได้ "งั้นกินไปนะ พี่ไปทำงานต่อละ"

"ว่าไม่หิวหรือ" กลิ่นไข่เจียวหอมฉุยขนาดนี้ทนได้ยังไง ยิ่งดีก็กินข้าวอร่อยไม่รู้หรือ

"ไม่หิว" วายูตอบกลับ ยิ้มมุมปาก "กินเข้าไป กินเสร็จก็ขึ้นไปแปรงฟันนอน จานวางไว้ที่อ่างนั่นแหละ พรุ่งนี้เดี๋ยวแม่บ้านก็มาล้าง"

"อ้อ" ข้าวตรงเสิร์ฟ รับประทานข้าวในปากก่อนจะกลืนลงคอเร็วๆ แล้วเอ่ยปากเรียกคนที่กำลังจะเดินกลับไปทีโต๊ะทำงาน "ว่า"

เจ้าของชื่อหันกลับมามอง

"ขอบคุณ"

คนตัวโตกว่ากระตักยิ้ม "นี่ว่าจะไม่พูดแล้ว"

"ผมมีมารยาทนะ"

วายุหัวเราะ พยักหน้ารับก่อนจะหันหลังเดินออกไปจากครัว

ไม่คิดว่าจะยังดีเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน

คนที่นั่งทำงานไม่หยุดตั้งแต่กลับบ้านพลุลมหายใจออกยาว ดันเก้าอี้เลื่อนไปด้านหลังแล้วขยับลุก ก้าวเท้าซ้ำๆ ไปที่โซฟา อมยิ้มตอนมองเด็กแสนนั่งหลับคอพับไปแล้ว

ง่วงแล้วก็แทนที่จะขึ้นไปหลับบนห้องดีๆ จะมาฝันจนนึกไปแบบนี้ทำไม

วายุส่ายหน้า หลุดตัวลงนั่งข้างๆ มองใบหน้ายามหลับสนิทของอีกคนเงิบๆ

ห่างกันไปแป๊บเดียวก็ถูกเหยียงมาใกล้กันอีก ไม่รู้ต้องโทษพระหมลิลิตหรือเจ้ากรรมนายเวร มาทำหน้าที่ชื่อๆ ใส่แบบนี้ละเคยรู้หรือเปล่าว่าคนอื่นเขาคิดยังไง

ชายหนุ่มถอนหายใจ ลูบหน้าตัวเองเรียกสติ
อย่าคิดอะไรเลอะเทอะน่าวายุ...

"ข้าว"

"..."

เจ้าเด็กขี้เซา "ข้าวตื่นเร็ว"

"... อ้อ"

"ขึ้นไปนอนบนห้องดี"

"..." พลิกตัวหนีอีก

"ไม่ตื่นที่อุ้มนะ"

"อ้อ"

ถามจริง ไม่ได้กะจะอุ้มนะ แต่ๆ "ข้าวตื่นเร็ว"

"..."

"อ้วนขนาดนี้พี่อุ้มไม่ไหวหรอก หลังหักพอดี"

"ใครอ้วน"

วายุแอบยิ้ม ที่แบบนี้ละตื่นเลย เด็กอะไรหุ่ดีแต่เรื่องแยๆ "ง่วงแล้ว
ทำไมไม่ขึ้นไปนอน มานั่งหลับตรงนี้ทำไม เดี่ยวก็ปวดคอ"

"วาทำงานเสร็จแล้วหรือ"

เปลี่ยนเรื่องต่อๆ เลย "ยัง แต่ข้าวไปนอนได้แล้ว"

"ยังไม่เสร็จอีกหรือ"

"อีกสักพัก" วายุยิ้มมุมปาก "ลูก"

"อ้อ ลูกแล้ว" คนตัวเล็กกว่าพูดตั้งงำในคอ ก่อนจะขยับลุกนั่งตรง ขี้ตา
ไปมา "ปวดคอ"

"ก็แหงล่ะ" หลับคอพับแบบนั้นไม่ปวดก็แย แล้วก็ไม่รู้ว่านานแค่ไหน
เงยหน้าจากคอมฯ อีกทีก็เฝ้าพระอินทร์ไปเรื่อยบร้อย

"..."

"มองพี่ทำไม ไม่ขึ้นไปนอน"

"วาจะนอนที่โง่ง"

คนถูกถามเลิกควีนหันไปมองนาฬิกาบนผนัง "ไม่เกินตีสองเลิกทำงาน"
คิดว่านะ

"อ้อ ผมไปละ"

วายุพยักหน้ารับ มองอีกฝ่ายหันหลังเดินเซๆ ไปที่บ้านได้แล้วแอบยิ้ม
วงขนาดนี้แล้วยังทนอยู่ได้ ขึ้นไปนอนแต่แรกก็สบายไปแล้ว

ชี้เหงาเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนเลย

"ข้าว"

เจ้าของที่อชะงักเท่าที่กำลังจะก้าวขึ้นบันได หันมองคนเรียกอย่างงุนงง
ไฉ่หน้าตาตองงวงนั้นแหละที่น่ารักนัก

"ฝันดี"

คนตัวเล็กกะพริบตาถี่ๆ "ฝันดี" ตั้งสติอยู่จิตใจก่อนเอ่ยตอบ มองตา
อีกนิดก่อนจะเดินขึ้นบันไดไป

๙.๑.๑

กรี้งงงงงงงงงงงงงงงงงงง!

เฮ้ออก!

ข้าวเบิกตากว้าง ลุกขึ้นนั่งเร็วเกินไปจนหัวหมุน เข้านี้เป็นเข้าที่น่าตกใจ
ที่สุดตั้งแต่เกิดมา คนตัวเล็กยกมือลูบบริเวณหน้าอกตัวเองเมื่อสะดุ้งตื่นขึ้น
อย่างแรง ใจเต้นจนเจ็บไปหมด เอื้อมมือไปเหยียบมือถืออย่างมาก

ตีห้าครึ่ง...

บ้าไปแล้ว

ข้าวพรวดมหายใจออกเมื่อเสียงปลุกหยุดลง

กรี้งงงงงงงงงงงงงงงงงงง!

กำลังจะเอนหลังนอนก็ต้องสะดุ้งอีกเมื่อได้ยินเสียงเดิมดังลั่นและ
ยิ่งเหมือนหัวจะระเบิดเมื่อมันหยุดแล้วดังใหม่แบบนั้นซ้ำๆ

ครั้งที่สอง

สาม

สี่

และห้า

เขาจะบ้าตาย ปลุกเถอะโชนาดัน!

ไม่รอให้ดังอีกครั้งข้าวกก็ลุกพลวตจากเตียงตรงดิ่งไปห้องข้างๆ คาจะประตูเสียงดังแต่ไร้การตอบรับจากด้านใน กระทั่งจับลูกบิดหมุนถึงได้รู้ว่าไม่ได้ล็อกเลยถือวิสาสะเข้าไปในห้องเพื่อหาตัวการที่ซี้เซาจนทำคนตื่นกันทั้งบ้านแล้ว

ยกมือตบหน้าผากตัวเองตอนเห็นนาฬิกาปลุกแบบสมัยก่อนวางเรียงกันอยู่บนโต๊ะข้างเตียงหลายเรือนจนไม่แปลกใจที่เสียงปลุกถี่ได้ขนาดนั้น

"วา!" ข้าวเรียกชื่อคนที่นอนคลุมโปงอยู่เสียงดัง

"..."

"ตื่นเดี๋ยวนี้เลย!" ให้ตาย เขาน่าจะรู้ว่าเสียงนาฬิกาปลุกขนาดนั้นยังไม่ตื่น นับประสาอะไรกับเสียงเขา คิดแบบนั้นแล้วก็เอื้อมมือไปดึงผ้าห่มออก ก่อนจะเขย่าแขนคนหลับลึกแรงๆ "วา!"

"อือ..." วายขมวดคิ้ว คอยๆ ลืมตามอง "ข้าว...เข้ามาทำไม" เสียงหุ้มแหบพร่าอย่างคนเพิ่งตื่น

กริ่งงงงงงงงงงงงงงงงงง!

บ้าเอ๊ย!

คนตัวเล็กสะดุ้งอีกครั้งเมื่อเสียงนาฬิกาดัง ตกใจจนหงุดหงิดแล้วเนี่ยขมวดคิ้วแน่นตอนเห็นคนบนเตียงเอื้อมมือสะเปะสะปะไปตบนาฬิกาเหล็กโบราณหลายๆ ครั้งจนเสียงที่ร้องอยู่เงียบลง ก่อนจะทิ้งศีรษะลงที่หมอนอีกครั้งไม่ได้สะทกสะท้านอะไรเลย

"วา ถ้าไม่ตื่นผมจะเอาน้ำมาสาดแล้วนะ"

วายุลืมตาขึ้นข้างหนึ่ง "อืม"

"ตั้งปลุกแบบนี้ผมหัวใจวายตายพอดี"

"อา..." คนซี้เซาบิดตัว ก่อนจะลืมตาขึ้นอย่างยากลำบาก ง่วงชะมัดเลย "โทษที่...ข้าวนอนห้องข้างๆ นี่เนอะ"

"พีน้าไม่ว่าเลยหรือ ทนได้ไง"

"น่าสังคนมาบุผนังเก็บเสียงตั้งแต่แรกๆ แล้ว" แถมเขายังซื้อที่อุดหูให้ทุกวันพิเศษด้วย มีหลายรุ่นหลายสีเลย

ถามจริง... "วานอนก็โงง"

"ไม่แน่ใจ ประมาณตีสามตีสี่นั่นแหละ"

แล้วนี่ตีห้าครึ่ง?! "นอนไปสองชั่วโมงเนี่ยนะ เข้างานก็โงงทำไมตื่นเช้า" ขนาดเขายังตั้งปลุกไว้หกโมงเลย

"เข้าเก้าโมง"

"แล้วตั้งปลุกขนาดนี้เพื่อ?"

"ลืมเปลี่ยนเวลาเมื่อวานต้องตื่นมาส่งงาน"

"ตลกแล้ว" คนตัวเล็กกุ่มขมับ หันไปมองนาฬิกาปลุกตั้งโต๊ะที่วางรวมกันเป็นสิบๆ เรือน "เสียเงินซื้อขนาดนี้เลย ไม่ใช่มีอะไรอะ"

"มันไม่ตื่น เสียงไม่ดังพอ"

"หาหมอปะ" ตื่นยากขนาดนี้"

"กวนละ" วายุกระตุกยิ้ม "กลับห้องไป พิจะนอนต่อ"

"หลับไปตื่นมาบิดนาฬิกาไปเนี่ยนะ"

"อ้อ ชินแล้ว"

"ชั่วโมงนอนของว่าคุณภาพต่ำมากเลย"

"ขนาดนั้นเลยนะ"

"..."

คนโตกว่าหัวเราะ "ไปนอนต่อเถอะ ขอโทษที่ทำให้ตื่น"

"ผมไม่นอนต่อแล้ว ต้องออกไปเรียนตอนเจ็ดโมง"

"ไปยังไง ต้องส่งไหม"

"ไม่เป็นไร เดี่ยวนั่งรถตู้ก็ได้"

"เดี๋ยวพีไปส่งแล้วกัน" วายุเอ่ยปากพลางค่อยๆ ลูกนั่ง ชี้เกี่ยจระมัดเลยให้ตายเถอะ อยากนอน อยากฝังหัวลงหมอนไปทั้งวัน

"ไม่ต้อง เสียเวลานอนวาเปล่าๆ"

วายุเลียริมฝีปาก หยุดคิดไป คำนวณในหัวว่าควรจะทำอะไรต่อ จริงๆ
อยากไปส่ง อยากกอดอยู่ด้วย แต่อีกใจหนึ่งก็ว่าห่างกันไปอาจจะดีกว่า "...งั้นก็
เดินทางดีกว่า"

"ครับ" ข้าวพยักหน้า "ฝันดีนะ"

วายุเอ็มรับ ไม่ได้พูดอะไรอีกจนกระทั่งคนตัวเล็กกว่าออกจากห้องนอนไป

"ตื่นสาย"

วายุยื่นจมูกเมื่อลงจากชั้นสองมาแล้วเห็นพี่ชายที่ห่างกันปีเดียว
นั่งไขว่ห้างตีหมกแปอยู่ที่เคาน์เตอร์บาร์

"ไม่ยังไม่ออก"

"ถามตัวเองหะจะ เข้างานเก้าโมงไม่ใช่" ธาราวางแก้วลงแล้วหมุนเก้าอี้
หันไปทั้งตัว "อีกสิบห้านาทีจะทันไหมครับ"

"เออ ปวดหัว โทรมอกละว่าเลตหน่อย แล้วไม่ยังไม่ออกอีกอะ"

"จะออกละเนี่ย"

"ดีเนอะเข้างานสาย"

"เก้าโมงก็ไม่ได้เข้ามากปะ" ยังจะมาอีกจากคนอื่นอีก

วายุถอนหายใจ "เมื่อเช้าข้าวมาที่ห้อง"

"นาฬิกาปลุกลมทำพิษอะดิ"

"อืม ลืมไปว่าห้องนอนห้องข้างๆ"

"ลืมได้ด้วยหรอ นึกว่าอยู่ใกล้ตัวขนาดนี้ จะทำให้นอนไม่หลับซะอีก"

"เสียบเลยน้ำ"

ธาราหัวเราะ ยกมือโบกไปมา "หนีความจริง"

คนถูกแหย่ทำหน้านิ้ว เอ็มมือไปตีต้นแขนอีกฝ่ายไม่แรงนัก "ให้เรียกว่า
รู้จักเว้นระยะดีกว่า"

"คนคิดไม่ใช่"

"ก็ใช่"

"อะไร โหงยอมรับง่าย"

"ก็น้ำร้อนอยู่แล้ววะ จะเอิบปฏิเสธเพื่อ"

ธाराไหวไหว ขยับลุกจากเก้าอี้ หยิบแก้วกาแฟเดินไปวางที่อ่างล้างจาน
เปิดน้ำใส่แล้วก้าวเข้ามายืนตรงหน้าคนต้นสาย "น้ำไปละนะ ไม่อยากสาย"

น้ำเสียงยียวนทำเอาคนฟังคิ้วกระตุก "ไปเหอะ รีบๆ ไปเลย"

"เจอกันเย็นนี้ครับ"

วายุกลอกตามองบน "ลมกลับตีกหน้อยอะ"

"ยังไม่พ้นช่วงแดดไล่อีกเหรอก"

"เปล่า ค็นั่นนี่ไปดื่มกับเพื่อน"

"TGIF?"

"เยป"

"อย่าเมากลับมาอะ"

"ช่างลมเหอะน่า นานๆ ที่ให้ปลดปล่อยมั้ง ลมจะเหี่ยวแล้วเนี่ย"

"ก็คิดอยู่ เสื่อกลางคืนกลายเป็นแมวเขานั่งจ้องคอมฯ ทั้งวันทั้งคืน"

"กำลังสร้างตัวครับ อีกสามปีแต่งเมียได้เลย"

"หาได้แล้วเหรอก ได้ข่าวคนที่เลี้ยงไว้ยังไม่จบมัธยมเลยนะ"

"ตบปากตัวเองเลย"

"เป็นกำลังใจให้หะครับคุณแมว"

"แมวอะไร"

"ก็แมวที่โดนฝากปลาหูไว้กับตัวไง"

"น้ำ"

เจ้าของชื่อหิวระหะพอใจ โบกมือให้แล้วหันหลังเดินออกจากบ้านไป
อย่างอารมณ์ดีที่ได้แก๊งน้องชายตัวเอง ก็ปฎิกริยาตอบกลับของวายุนะ
สนุกนักละ

Ep 3

๑๑
กฎของบ้าน

เมื่อก่อนวายุเป็นคนเที่ยวบ่อย อย่างน้อยๆ ก็อาทิตย์ละสองหรือสามครั้ง เขาชอบบรรยากาศในวงเหล้า ชอบเวลาที่ได้นั่งสบายๆ ใช้เวลากับเพื่อน ดื่มและคุยเรื่องไร้สาระกัน แต่พอก้าวออกจากรั้วมหาวิทยาลัย เข้าสู่วัยทำงาน เวลาก็น้อยลง ต่างคนต่างมีภาระทำให้เจียดเวลามาเจอกันได้ยากกว่าเดิมจริงๆ ไม่ใช่แค่เจอเพื่อน ไม่ใช่แค่ดื่มเหล้า แต่หมายถึงเรื่องต่างๆ ด้วย เขาไม่ใช่คนมักมากในกาม แต่นานๆ ทีมันก็ต้องมีบ้าง...

วายุหันไปมองเมื่อโบรทกระแทกศอกเข้าที่สีข้างเขา "โรมิ่ง"

"มองกันขนาดนั้นไม่แตกกันเข้าไปเลยอะ" อีกฝ่ายหมายถึงฝ่าย เพื่อนที่ทำงานของภีมที่วันนี้มาแจมด้วย

"ก็น่ารักดี"

"ชอบมึง ดูออก"

"น่าอะ"

"น่าอะ" โบรททำเสียงเลียนแบบ "น่าหมั่นไส้ฉิบหาย"

"อ้าว ในร้านเหล้าใครเขามัวเก็บความรู้สึกกัน ตรงๆ นี่แหละเร็วดี"

"แล้วยังไงครับวันนี้"

"ดูๆ ไปก่อน"

"ก็ดูมานานแล้วนะ" ตั้งแต่นั่งลงตรงข้ามกันก็ยังดูกันไม่หยุดเลย โจน้เง็งจริงๆ

"ดูจริงๆ มึงอะ"

"ดีลังกันให้รู้เรื่องก่อนนะมึง"

วายุยิ้ม ยกแก้วขึ้นจิบ "เคยเห็นกูไม่รู้เรื่องหรือ"

มือใหญ่วางทาบที่ต้นคอขาว ประคองอยู่บริเวณหลังใบหู รังไห้เงย
รับจูบ อีกฝ่ายครางเบาตอนถูกดูดที่ปลายลิ้น เล็บยาวกรีดตามแนวไหล่
อ้อมมาโอบหลังยึดไว้เป็นหลักก่อนจะเอนกายเข้าหา

เสียงน้ำลายและเสียงลมหายใจดังชัดเมื่อเปิดการมองเห็นลง หญิงสาว
ผลิบ่นหน้าออกนิด สบตากันเพียงเสี้ยววินาทีก่อนจะประกบริมฝีปากเข้าไปใหม่
วายุเอ้อมมือจับต้นขาของเธอยกขึ้นแนบกับสะโพก ละจูบออกจุมพิตเบาๆ
ที่ลำคอ

หญิงสาวดันคางของเขารึ้นจับต้นคอให้โน้มน้ำมาจูบอีกครั้ง ผังลิ้นเข้าไป
ก่อนจะไล่ต้อนกันไม่หยุด ทั้งเร่าร้อนและเปียกชื้น ไส้ตามกันอย่างไม่มีการ
ยอมใคร เน้นนานกว่าริมฝีปากจะถอนออก ลมหายใจกระชั้นเสียงจนน่ากลัว
สายลมตรงหน้ารุนแรงและระห่ำเกินไป

พอถูกพิศเข้าหน่อยเท่าก็ถอยจากพื้น ปลิดปลิวตามแรงชักจูงหาทางลง
ไม่ได้

"ลม..."

"หือ"

"กลับใหม่" ฝ่ายเอ่ยถามเสียงแผ่ว อารมณ์เบ่ไปไกลเกินกว่าจะมายืนกัน
อยู่ตรงมุมหลังร้านแล้ว

"กลับไปไหน"

"ไปไหนก็ได้"

"ยังสูบไม่หมดมวนเลย" เขาหมายถึงบุหรี่ที่ห็นี้ออกมาสูบ แต่ก็ต้อง
วางทิ้งไว้เมื่ออีกฝ่ายเดินตามมา

"ตอนนี้มีอะไรน่าเอาใส่ปากนอกจากฝ้ายด้วยหรือ"

วายุหัวเราะ "แสบเกินไปหรือเปล่า"

"ถ้าไม่แสบคงไม่มายืนอยู่ตรงนี้กับลมหรือ"

"ลมไม่ได้อยากมีแฟนนะ"

หญิงสาวยิ้มหวาน ลากปลายนิ้วไปมาที่แก้มคนตัวสูงตรงหน้า "ฝ่ายไม่ได้พูดถึงเรื่องนั้นเลย"

จบประโยคนั้นของอีกฝ่าย วายุกี๋ยิ้มออกมา

"พามาบ้านแบบนี้ไม่เป็นไรหรอก" ฝ่ายถามขึ้นเมื่ออีกฝ่ายเลียวรลเข้าไปตรงที่จอตใต้หลังคา

"ไว้ใจ"

"พูดแบบนี้ตั้งใจให้ฝ่ายตกหลุมรักหรือเปล่าเนี่ย"

วายุกี๋เหวอะ "อย่าดีกว่า" ชายหนุ่มดับเครื่องยนต์ลงจากรถ เดินอ้อมไปหาอีกฝ่ายที่ประตูฝั่งข้างคนขับ "ปะ เเสบป็นิดนึงนะ"

"ก็รู้ว่าคุณเเสบไม่ได้"

"หมายถึงตอนเดินขึ้นห้องต่างหากเล่า" วายุกี๋ยิ้ม

"ใครจะรู้"

"รักข้าเดี๋ยวผมก็อุ้มซะหรอก"

"ได้หรือ" หญิงสาวยิ้มกว้าง ยกสองมือขึ้น "คาดหวังเลยเนี่ย"

วายุกี๋คะนิ้วกับขอบประตูรถที่เปิดอ้าอยู่ ยิ้มมุมปากมองคนที่สับตาเขาคิดจะแหกกันเร็วไปหลายปีเลย ไม่รอให้อีกฝ่ายระวังตัวเขาก็ขยับไปซ้อนมือที่หลังและข้อมพับเข้าอีกฝ่ายแล้วออกแรงอุ้มออกจากรถจนเจ้าตัวรีบคิดว่าคอเขาคำลังไว้แทบไม่ทัน

"เอาจริงหรือ!"

"อ้าว ไม่คิดว่าพูดไปงั้นๆ"

"ไม่คิดว่าจะเป็นคนจริงจัง"

ชายหนุ่มยิ้ม ใช้เข่าดันประตูปิดแล้วกดล็อก ก่อนจะก้าวเท้าเข้าบ้าน

.

.

.

ข้าวขมวดตัวรับวันใหม่เมื่อเสียงนาฬิกาปลุกกรบกรนแต่เช้า คราวนี้มาจากโทรศัพท์ของเธอเอง เมื่อคืนล้มบิดตั่งปลุก วันเสาร์ทั้งทีก็ต้องมาตื่นเวลาไปเรียนอีก คนตัวเล็กบิดตัวไปมา พอล้มตาแล้วก็ไม่อยากหลับอีก ขยับลุกจากเตียงไปล้างหน้าแปรงฟัน ตั้งใจจะลงไปหาอะไรกิน แต่พอเปิดประตูห้องนอนออกไปก็พบกับพี่ผู้หญิงที่ไม่คุ้นหน้ากำลังเดินออกจากห้องข้างๆ

ห้องวา...

"เออ...หวัดดีครับ"

หญิงสาวยิ้มแห้ง ยกมือจัดผมหน้าตัวเอง "ดีจัง น้องชายลมเธอ" หันไปสบตากับเด็กผู้ชายที่สูงกว่าตัวเองเล็กน้อย

"อ่า ประมาณนั้นครับ" ข้าวเลียริมฝีปาก "พี่เป็นแฟนว...เป็นแฟนพี่ลมเธอครับ"

"เปล่าหรือจะ" เธอส่ายหน้าไปมาด้วยรอยยิ้ม "แค่เพื่อน"

"แล้ว...จะกลับแล้วหรือครับ"

"ใช้จะปลุกลมแล้ว แต่ดูสะสมสะสมสิ ไม่รู้ว่าที่พูดด้วยนะได้ยินหรือเปล่า" คนอะไรชี้เข้า "แต่พี่เขียนบอกไว้ ถ้ายังไม่ฝากเราย้ำอีกทีนะ"

"ได้ครับ"

"งั้นพี่กลับก่อนนะจ๊ะ"

"แล้วกลับยังงัยอะครับ"

"พี่เรียกแกรีบไป ไก่จะมาถึงแล้วละ"

"งั้นเดี๋ยวผมไปส่ง"

"ไม่เป็นไรจ๊ะ" เธอยิ้มหวาน เอื้อมมือมาบีบแก้มเด็กหนุ่มเบาๆ "ลมมีน้องน่ารักขนาดนี้ได้ไงเนี่ย"

ข้าวยิ้มรับ เดินไปส่งเธอถึงแค่นับได้ตามคำบอก มองตามอีกหน่อยก่อนจะหันหลังกลับไป ตั้งใจจะไปเปิดตู้เย็นแต่ก็ต้องชะงักเมื่อเจอกับธาราก่อน

"พี่น้ำ"

"ตื่นเร็วจังครับน้องข้าว" ธารายิ้ม

"พอดีลืมปิดนาฬิกาปลุกอะครับ พี่น้ำก็ตื่นไว"

"ตื่นมาจ๊ะครับ" อีกฝ่ายหัวเราะ "แล้วก็หิวน้ำ แต่เห็นใครไม่รู้ก่อน" พูดถึงผู้หญิงที่เพิ่งลงจากบันไดไปเมื่อครู่

"เพื่อนวอะครับ"

"เพื่อน?"

ข้าวพุกหน้า "พี่เขาบอกแบบนั้น"

"อ่าฮะ ลมมันเพื่อนเยอะ"

"ครับ?" คนตัวเล็กกว่าเอียงคอ เมื่ออีกฝ่ายมีสีหน้าแปลกๆ

"เปล่าครับ น้องข้าวจะตื่นเลยหรือ หิวหรือเปล่า แม่บ้านจะเข้ามาประมาณเก้าโมงนะ ไหวไหม"

"ไหวครับ งั้นเดี๋ยวผมอาบน้ำก่อนแล้วค่อยลงไปข้างล่าง"

"ตามสบายเลยนะครับน้องข้าว พี่กับลมกว่าจะตื่นก็บ่ายๆ เลย"

"ไม่หิวกันหรือครับ"

"วันหยุดแบบนี้ว่างมากกว่าหิวครับ" ธाराหัวเราะ "เดี๋ยวเจอกันนะน้องข้าว"

"ครับ"

ข้าวเปิดตู้เย็น หยิบขวดน้ำส่งให้อีกฝ่าย ยิ้มบางเมื่อเจ้าตัววางมือลงที่โต๊ะระกะก่อนจะหันหลังเดินกลับเข้าห้อง เขาถอนหายใจ หยิบน้ำอีกขวดขึ้นมาเปิดดื่ม

ไม่ว่าจะอยู่บ้านนั้นหรือบ้านนี้ก็เจอกันเลยแฮะ

จนคนเด็กสุดในบ้านกินข้าวไปสองมือแล้ว สองหนุ่มถึงเพิ่งลงมาจากชั้นบน ไม่รู้ว่านอนอะไรกันขนาดนี้ตื่นได้แบบเดียวกันก็มีต้ออีกแล้ว เหมือนหายไปวันหนึ่ง

ข้าวกดออกจากเกม วางมือถ่อลงเมื่อสองพี่น้องตักข้าวมานั่งร่วมโต๊ะด้วย

"อืมแล้วหรือครับน้องข้าว" ธाराเอ่ยปากเมื่อเห็นจานของอีกฝ่าย

ว่างเปล่า

"ครับ นั่งย่อยอยู่พอดีพี่ก็ลงมา"

"อร่อยไหมครับกับข้าว"

"อร่อยครับ บ้าแม่บ้านทำอาหารเก่ง" ข้าวว่า "มีขนมถ้วยด้วยนะครับ อยู่ในตู้เย็น"

"น้องข้าวไปเอามากินสิ"

"ยังอิมอยู่เลยครับ" เด็กหนุ่มตอบกลับ ก่อนจะหันไปเอ่ยปากกับอีกคน

"วา"

"หือ" เจ้าของชื่อเล็กคิ้ว ตักข้าวเข้าปากคำใหญ่

"เมื่อเช้าเจอเพื่อนว่า พี่เขาฝากย้ำว่าให้อ่านที่เขียนไว้"

"แค่นี้! คนฟังสะดุ้ง สัมผัสจนไอโบลก"

"ถึงกับไอ"

วายุมองค้อนใส่พี่ชายตัวเอง "แค่นี้"

ข้าวดันแก้วน้ำส่งให้ เจ้าตัวรับ ไปดื่ม ไอจนน้ำตาเล็ด

"เจอได้ไง"

"ก็ตื่นแล้วออกมาเจอพอดี"

"อ่า..."

ธाराส่ายหน้า "ตอนนี้มีน้องข้าวมาอยู่ด้วย น้าว่าเราต้องตั้งกฎของบ้านกันหน่อย"

"กฎ แค่นี้...กฎอะไร" วายุถามกลับ

"ห้ามพา 'เพื่อน' มาอนอนบ้านอีก"

"..." เล่นเน้นคำว่าเพื่อนซะชัดเลย

"พาเพื่อนมานอนไม่ได้หรือครับพี่น้า" เด็กที่ฟังอยู่เป็นฝ่ายถาม

"หมายถึงเพื่อนแบบที่ลมพามาเมื่อคืนนะครับ" ธารายิ้ม "น้องข้าวเข้าใจ"

เนอะ"

ข้าวเผลอปาก เรื่องนี้ไม่ออกความเห็นดีกว่า เขาไม่ใช่เด็กแล้วสักหน่อย รู้ตั้งแต่เห็นผู้หญิงเดินออกมาจากห้องแล้ว เพื่อนอะไรมาค้ำด้วยกันสองคน

แบบนี้

อ้อ...ก็คงเฟรนด์ดีแหละ

Friend with benefits อะไรแบบนี้

"น้ำ" วายุกดเสียงเรียกชื่ออีกฝ่าย

"ก็แค่ถามน้อง"

คนมีสติกลอกตา เห็นไปพูดกับเด็กข้างกายแทน "ข้าวอย่าไปฟัง"

"ผมไม่ใช่เด็กแล้ว ไม่ต้องพูดก็รู้ว่าพี่เขามาทำอะไร"

"..."

ธรรมาผิวปาก และนั่นยิ่งทำให้เจ้าของเรื่องหันไปเหล่มองด้วยความไม่พอใจ "อะไร คนอารมณ์ดีก็ไม่ได้"

"น้ำกวนประสาท"

ธรรมาเบะปาก ยกสองมือขึ้นอย่างไม่เอีหระ ตักกับข้าวใส่จานตัวเอง

"ทำตามกฎด้วยนะครับคุณวายุ"

"เออรู้แล้วๆ โทษทีละกัน"

"...ว่าทำแบบนี้บ่อยหรือ"

วายุชะงัก เห็นไปสบตากับคนถาม "หมายถึง..." อย่าพูดอย่างที่เขากำลังคิดเลย ขอร้อง

"พาเพื่อนมานอนบ้าน"

ให้ตาย

วายุกระแอมก่อนจะกลืนน้ำลาย เป็นจังหวะเดียวกับที่ได้ยินเสียงหัวเราะในคอจากธรรมา "ไม่พูดเรื่องนี้ดีกว่า ไม่มีไรน่ารู้หรอก"

"ก็ถ้าว่าไม่อยากพูดถึงก็ไม่เป็นไร"

"..."

"อิมแล้วครับ" ข้าวพูดพลางดันเก้าอี้ถอยหลังเพื่อลุกขึ้น หยิบจานของตัวเองไปวางที่ซิงก์ก่อนจะเดินผ่านโต๊ะกินข้าวไปทางห้องนั่งเล่น

พอเหลือกกันสองคนวายุก็รีบหันไปมองโทษคนตรงหน้า "น้ำ"

"โทษน้ำไม่ได้นะ"

"ไม่ได้อะไร ดูพูดกับข้าว"

"ลมทำตัวเองเหอะ" ธาธาอีกโหล่ "พา 'เพื่อน' มานอนบ้านอีกได้ไง ข้าว
ก็อยู่"

"ขอร้อง เลิกเน้นคำว่าเพื่อนที"

"เฮ้า ก็เพื่อนไม่ใช่เหรออ"

"อย่ากวนหน้า ลมปวดหัวแล้วเนี่ย"

"สมน้ำหน้า"

วายุถอนหายใจ "ข้าวมองลมแยะไปแล้วมั้ง"

"ก็ถูกละปะ"

"น้ำ..."

"ฮะๆ" ธาธาหัวเราะ "ไม่แก๊งแล้วก็ได้" คิดไรอยู่ถึงพามาบ้านทั้งที่มี
ข้าว"

"ก็มันลึ้มคิด" เคยชินไปแล้ว "ตอนนั้นไม่มีสติมานั่งนี่กอย่างอื่นปะ"

"ฮ้อ ความเห็นบังตาไปหมด"

"ตกลงน้ำจะเลิกแก๊งจริงปะเนี่ย"

"โทษที" อีก็ฝ่ายยิ้มกว้าง สุกเขาละ "มันอดไม่ได้"

วายุพรุฒมหาใจออก "แล้วก็ต้องบังเอิญมาเจอตอนฝ่ายกลับด้วยเนอะ
เหมือนลมโดนแก๊งอะ" โชคดีไม่เข้าข้างเขาเลย

"ลม"

"ว่า?"

"ยังเหมือนเดิมใช้ไหม" ธาธายิ้มบาง "ที่เคยพูด"

"มากกว่าเดิมอีก"

"ลำบากหน่อยนะครับคุณวายุ"

"สวดมนต์ให้ผมด้วยแล้วกันครับคุณธธา"

คนเป็นพี่หัวเราะ สบตากับคนตรงหน้า สายตาขี้เล่นแปรเปลี่ยนเป็น
จริงจัง เพราะเขารู้ว่าเธากำลังคุยเรื่องซีเรียสกันอยู่

"ไม่ต้องห่วง เจ็บมาเมื่อไหร่ให้น้ำลอบเอง"

"ฝากด้วย"

หมายถึงกับความรู้สึก...เรื่องนี้ว่ายุ่นะโคตรที่เรียสเลย

ข้าวเหลือบมองเมื่อรู้สึกได้ถึงแรงยวบที่โซฟาข้างกาย วาญเล็กคือพลังยื่นจานขนมถ้วยมาให้ "อะกิน"

"ไม่กิน"

"ของชอบไม่ใช่?"

"คนเราไม่จำเป็นต้องกินของที่ชอบตลอด"

"งอนไรพี่"

"ผมดูเหมือนกำลังงอนเหรอ" ข้าวเอ๋ยปาก หันไปยิ้มหวาน "หน้าจั่งดูงอนเหรอ"

"ครับ ไม่เหมือนครับ"

"ไม่ต้องพูดครับ"

"เฮ้อ สุภาพชน"

"ไม่ชอบ"

"ไม่ชอบให้พูด?"

"ไม่ชอบวานั้นแหละ"

วาญหัวเราะ ชงไปชะหวานเจี๊ยบขนาดนี้จะไม่ยกชดก็ได้หรือกนะ "ไม่ชอบพี่ก็ไม่ใช่ไร ชอบขนมถ้วยก็กินเข้าไปนะ"

คนเด็กกว่ารับจานไปถือ ทำทางหงุดหงิดทำให้วาญแอบยิ้ม "วาไม่ไปไหนเหรอ"

"พักอยู่บ้าน พนักงานออฟฟิศแบบที่วันหยุดก็ต้องทำตัวไม่มีประโยชน์อยู่บ้านสิ"

"พี่อยากดูหนังนะ" น้ำเอ๋ยปากพลางทลุดตัวลงนั่งที่โซฟาอีกฝั่งของข้าว หยิบช้อนตักขนมถ้วยจากจานในมือน้องใส่ปากตัวเอง "น้องข้าวอยากดูเปล่าครับ"

"เรื่องอะไรครับพี่น้ำ"

"ให้น้องข้าวเปลือกเลยครับ ใช้ Netflix ดิน"

พอได้ยินชื่อคนที่ถูกอ้างถึงข้าวก็ทำตาโต "ไม่ได้เจอพี่ดินนานแล้วนะครับ คิดถึง"

"สองคนตรงนี้หัวเนาไปเลย"

ข้าวเบะปากเมื่อได้ยินคำของวายุหันไปสบตา "อะไร" ที่ตัวเองยังไม่เห็น เคยบอกเลย

"เปล่า"

"อยากให้น้องบอกว่าคิดถึงลมบ้างก็บอก"

ข้าวเ้มปากกลืนยิ้มเมื่อธाराว่าแบบนั้น พี่น้ำเนี่ยแหละดีที่หนึ่งเลย

"น้ำอยู่น่า"

"ไม่ยุ่งก็ได้" คนโตสุดยิ้มกริ่ม หันไปทักข้าว "ไปดูหนังกันดีกว่าน้องข้าว ปล่อยคุณพนักงานออฟฟิศเขานั่งพักผ่อนไป"

"เอา ไรอะ ทั้งลมเฉย"

"ใช้เวลาวันหยุดให้เต็มที่นะครับ"

"พอดิดูหนังก็เป็นกรพักผ่อนอะ" วายุยิ้มตาปิด "ขอจอยด้วยนะครับ พี่น้ำ"

"อย่าเรียกพี่ น้ำชนลูก" ธाराทำหน้าที่ยี้ย ตักขนมถ้วยเข้าปากอีกคำ แล้วลุกขึ้นพยักหน้าชวนน้องก่อนจะเดินนำไปทางห้องดูหนัง

-
-
-

ธाराเอื้อมมือไปหยิบวิมิตมากดเบาเสียง หันไปอมยิ้มเมื่อคนตัวเล็กสุดในห้องเฝ้าพระอินทร์ไปแล้วตั้งแต่ยังไม่ครึ่งเรื่อง ก็อุตสารห์เตือนแล้วว่าภาคนี้มันชวนหลับก็ยี้ยจะอยากดู เป็นไงละ ยังไม่ทันรู้เรื่องก็ตาปิด แล้วคนนั้นน่าจะจ้องอะไรขนาดนั้น น่าสนใจว่าหนังก็น้องข้าวเนี่ยแหละ

"ลม"

เจ้าของที่ลละสายตาจากใบหน้าของคนข้างกายขึ้นไปสบตากับอีกฝ่าย

ก้างขวางคอจริงๆ เลยน้าเนี่ย ขออยู่กันเงี้ยบๆ หน่อยก็ไม่ได้

"ไร"

"มองขนาดนั้นเดี๋ยวหน้าน้องข้าวก็สึกหรอก"

"ไม่ได้มองใกล้ๆ มาหลายปีแล้ว แค่นี้ไม่สะกิดผิวหรอกน้า"

"อดทนมาได้ตั้งนาน อยู่ใกล้แค่วันสองวันตบะแตกเลยหรอ"

"นี่แม่เดียวกันจริงปะเนี่ย"

"อะไร"

"ทำไมเหมือนเป็นลูกอีข้างแะอะ"

ธรรมาหิวเราะ แก่ลิ่งน้องชายตัวเองละเรื่องถนัด

อีกฝ่ายนะเป็นคนเก่ง ไม่ค่อยจะมีจุดอ่อนอะไรกับใครเขาหรอก จะแกลิ่งจะแหยไปก็ไร้ประโยชน์ นิ่งสนิทไม่ก็เอกแต่ยิ้ม ทำตัวเหมือนสายลมตามชื่อ ลอยไปลอยมาไม่มีใครยึดไว้ได้ จะดูเป็นมนุษย์ธรรมดาขึ้นหน่อยก็ตอนที่ มีน้องข้าวเข้ามาเนี่ยแหละ

"อะๆ มองไรขนาดนั้น" ตานี้จ้องไม่กะพริบเลย กลัวว่าจะกินน้องข้าวไป สักวัน

"ขอมองหน่อยน้า น้าจะดูหนึ่งก็ดูไปได้"

"ดูลมสนุกกว่าอีก"

"อย่าให้ลมมีโอกาสบ้างนะ จะแหว่น้ำให้ยับเลย"

"ไม่มีให้แหวอะ โทษนะครับ"

วายุยนจุมก เอื้อมือไปหยิบผ้าผืนบางที่พาดอยู่ตรงพนักโซฟามาสะบัด คลุมให้คนข้างตัวเบาๆ ไล่นิวไปมาที่แก้มนิ่มๆ แล้วอมยิ้ม

เวลาหลับล่อน่ารักก็เขี้ยว

ได้นั่งมองแบบนี้อะไรก็ดีไปหมด

"อะยิ้มมมม"

ยกเว้นตัวแสบเนี่ย

"เลิกแหวดิ้นน้ำ"

"น้ำหมายถึงพระเอกเหอะ" ทำเสียงสูงตีมันขึ้นนิวไปที่จอบเหมือนเด็ก "เนี่ย

พระเอกเขายิ้มไม่รู้ว่ายิ้มไม่หยุด น้าหมั่นได้"

"น้ำกวนประสาทอะ"

"ไม่แก้งละก็ได้ แต่มองอย่างเดียววะ ห้ามหอม น้ำหวงน้อง"

"เดี่ยว เป็นใครมาหวง"

"เป็นพี่น้ำของน้องข้าว"

วายุกลอกตา "เจียบครับคุณธारा" เสียเวลาจริงๆ คนจะใช้ทุกวินาทีที่น้องหลับให้มีค่า

๙.๑.๑

ปกติแล้ววายุกลับตึกเป็นกิจวัตร จะมีเลิกเร็วบ้างทีนานๆ ที่ประมาณว่าหนึ่งอาทิตย์ทำงานห้าวันก็มีสักวันที่ออกจากออฟฟิศตรงเวลา เรียกได้ว่าเวลาทำงานไม่ค่อยแน่นอนแล้วแต่ความฉีกตัวของโปรเจกต์ที่กำลังทำ แต่มันมีอย่างหนึ่งที่นอนมาเลย กลับถึงบ้านที่ไรก็จะเจอเหมือนเดิมทุกครั้ง...

"กลับตึกอีกแล้ว" ธาราที่อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมนอนไปนานแล้วเอ่ยปากเมื่อเห็นน้องชายเปิดประตูบ้านเข้ามา

"เดดไลน์"

"งานลมอะเห็นออย"

"ก็งั้นแหละงานออกแบบ" วายุเอ่ยปาก เหลือบตาไปมองด้านหลังอีกฝ่ายก่อนจะอมยิ้ม "เหมือนเดิม?"

"อืม เหมือนเดิม" ธาราเบี่ยงตัวออกด้านข้างเล็กน้อย พันไหล่ไปก็เห็นเด็กมัธยมในชุดนอนลายทางนอนหลับอยู่ที่โซฟา มีหนังสือเรียนวางอยู่ข้างตัวหลายเล่ม

ตั้งแต่ย้ายมานี่พอกลับบ้านข้าวก็มักจะอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วมาปักหลักนั่งอยู่ที่โซฟาชั้นล่าง ทำนั่นทำนี่จนผล็อยหลับไป เขากลับมาที่ไรก็จะเจอภาพอีกฝ่ายนอนหลับสนิทอยู่กับร่องรอยการทำกิจกรรมอะไรสักอย่าง

ค้างไว้ทุกวัน

ไม่อยากเข้าข้างตัวเองเท่าไร แต่ก็แอบคิดไม่ได้ว่าอีกฝ่ายรอเขา

"น้ำว่าน้องรอสมปะ"

"หลงตัวเองปะเนี่ย"

วายุยิ้มมุมปาก "มีดีให้หลงอยู่นะ"

"ก็เข้าใจอะ หน้าเราก็คล้ายๆ กัน"

คนเด็กกว่าปิ้งหัวเราะ "น้ำไปนอนเหอะ เดี่ยวลมปลุกน้องเอง"

"ปลุกอย่างเดี๋ยวนะครับคุณวายุ"

"ไม่รับปากครับคุณธรา"

ทันตแพทย์หนุ่มส่ายหน้า "ฝันดีลม"

"ฝันดีน้ำ"

วายุพยักหน้าให้ ลากสายตาตามอีกฝ่ายที่เดินตรงไปขึ้นบันได ไม่นานก็หันกลับมาสนใจคนที่ยังหลับไม่รู้เรื่องอยู่ที่เดิม ก้าวเท้าเข้าไปใกล้ ทลุตตัวลงคุกเข่าแล้วหยิบหนังสือที่วางคว่ำระเกะระกะมารวบไว้ด้วยกัน ก่อนจะเอื้อมมือไปแตะเบาๆ ที่แก้มของคนหลับ

"ซ้าว"

"..."

"ลุกไปนอนบนห้องเร็ว"

คนตัวเล็กกว่าปรือตาขึ้นเล็กน้อย ยกมือขยี้ตาไปมาไล่ความมึนงง "อ้อ..."

วา"

"อ้อ" วายุยิ้ม "พิกกลับมาแล้วครับ"

"ไม่ได้รอ"

"รู้แล้ว" ไม่ได้รอรอก แต่ติดโทรศัพท์ข้างล่างเฉยๆ อะเนอะ "ขึ้นไปนอนดีกว่า"

ไป"

"อ้อ"

"พี่ช่วยเอาหนังสือขึ้น"

ซ้าวมองตามอีกฝ่ายลุกขึ้น ในแขนหอบหนังสือเรียนเขาไว้ "วากลับดีกว่า"

อีกแล้ว"

"งานเยอะครับ"

"นอนน้อย ขับรถดีกัอันตราย"

วายุยิ้ม "พี่ไม่เป็นไรหรอก"

"ว่าทำงานต่อเปล่า"

"ไม่ทำแล้ววันนี้"

"ดีจัง นอนเร็วบ้าง"

"ครับ" วายุยิ้มรับ พยักหน้ายิ้ม "ปะ ขึ้นข้างบนกัน"

ข้าวพริกหน้า ค่อยๆ ดันตัวเองลุกขึ้นอย่างงุนงง อาการของคนที่ถูกปลุกให้ตื่นทั้งที่กำลังฝันหวาน

"อ๊า ระวังล้ม ยืนดีๆ" ขยับเข้าไปจับแขนคนเพิ่งตื่นประคองไว้ เดียวจะคว่ำลงไปก่อน

"เหน็บกิน"

วายุหัวเราะ เป็นเหน็บง่ายเหมือนเดิม "ยังไม่หายอีกเหรอ" พุดพลางนำอีกคนให้นั่งลงที่โซฟา ก่อน "ขาดวิตามิน"

"โอ๊ย! ว่าไม่เอา" ข้าวสะดุ้ง รีบร้องห้ามเมื่ออีกฝ่ายหลุดตัวลงที่พื้น จับเท้าเขาไว้แล้วดันปลายนิ้วขึ้น "อ่อยๆๆ"

"ทนหน่อย จะได้หายเร็วๆ"

คนเป็นเหน็บจะให้ทนอะไร จักจีจะไม่ไหวอยู่แล้ว!

ข้าวกัดปากกลาง หุบโซฟาหลายๆ ครั้งระบายความทรมาน "พอๆๆ"

"ดีขึ้นไหม"

"ดีขึ้น แต่มันยิบๆ" น้ำตาแทบเล็ดเลยเนี่ย

"กินวิตามินเลย"

"ว่าขึ้น"

"บอกเฉยๆ หรือ"

ข้าวเบะปากกำลังจะได้กลับ แต่โทรศัพท์ที่วางอยู่ส่งเสียงรังก่อนหันไปมองแทบจะพร้อมๆ กับคนตรงหน้า

'FANG'

"รับสิ"

เสียงของวายุกระตุ้นให้ข้าวดุกขึ้น เอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือ
แล้วเดินหลบไปกดรับสายที่มุมห้อง โดยมีสายตาของคนโตกว่ามองตาม
ไปด้วย

ฟางนี่คือผู้หญิงแหละเนอะ...

ตัวอย่าง

ถ้ารู้สึกอยากพุดใครมากๆ คุณจะทำยังไง?

แก็มยู้ๆ ปากจู้ๆ ตัวขวาวๆ ที่ดูนุ่มฟูอยู่ตรงหน้า จะอดใจไม่พุดยังงัยไหว
สำหรับวายุ เวลาเห็นแก็มกลมๆ ของข้าวเองก็แทบจะทนไม่ไหวเหมือนกัน
แต่สิ่งเดียวที่เขาทำได้ในตอนนี้ก็คืออดทนเท่านั้น เพราะมีสแตนนะฟีน้อง (ไม่จริง) คำคอออยู่
จะคิดเกินเลยก็คิดไป แต่จะทำอะไรเกินเลยนี้คุกรอออยู่เลยนะ!

ทั้งๆ ที่อุตส่าห์หนีมาอยู่ไกลๆ ตั้งหลายปี แต่โชคชะตาที่พุดพาน้องให้มาอยู่ใกล้กันอีกจนได้
แล้วคนที่เคยตัดใจมาแล้วหนึ่งครั้ง พอกลับมาเจอกันเป็นครั้งที่สองมันก็ยิ่งทำได้ยากกว่าเดิม
ข้าร้ายกลับบ้านมาที่ไรเจ้าเด็กดื้อตัวดีก็จะนอนรออยู่ที่โซฟาจนหลับได้ทุกวัน
เห็นเพื่อนนุ่มนุ่มอยู่ตรงหน้า แต่เมียข้าของมันก็ดันนอนหลับไม่รู้เรื่อง แบบนี้แล้วจะให้อดทนไหวได้ยังงัย
ดูท่าว่าความอดทนของข้าคงจะน้อยลงทุกวัน แล้วจะโทษใครได้ นี่เขาก็อพยายามเต็มที่แล้ว
หากวันนึงตะแบก เผลอพุดแรงๆ ไปอย่ามาโทษก็แล้วกัน!

18+ เนื้อหาสำหรับผู้ช้อายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2483-6

9 786160 624836

ราคา 289 บาท